»» ΑΘΗΝΙΩΤΙΚΕΣ ΓΡΑΦΕΣ ««

Μ.

Μοῦ ἀρέσει, ὧρες-ὧρες, νὰ θολώνω τὶς θύμησές μου, νὰ τὶς βεβηλώνω, καὶ νὰ χαίρουμαι κατόπι τὸ ξελαγάρισμά τους.

Μοῦ ἀρέσει νὰ νοιώθω τὴν ἐξάγνιση ποὺ μοῦ χαρίζεις, σὰν ἱέρισσα κι ἀφτοκρατόρισσα, μὲ τὸ φιλὶ τῆς Ἀγάπης.

Οἱ ἀράδες ποὺ σοῦ γράφω σὲ τέτοιες ὧρες μοῦ φαίνουνται πὼς ἀνεβοκατεβαίνουνε σὰν ἀνήσυχο στῆθος, ταραγμένο.

Καὶ μοῦ ξεφέβγουνε τότες κάτι λογάκια ποὺ μόλις τὰ παίρνει τὸ ἀφτὶ τοῦ ἀθρώπου καὶ ποὺ γιομίζουνε τὴν καρδιά μου τὴν ἀχόρταγη.

Ὦ μεθήσι....

Ποιός μπορεῖ νὰ πεῖ πὼς κυλάω μὲ τὸ κέφι τοῦ ὄχλου ;

Ἐγὼ συναντάω πάντα, σὲ κάθε δύσκολη ὥρα, τὴν ἁγιοσύνη ποὺ σκορπάει τὸ μέτωπό σου.

Ἀντικρύζω τὴ ματιά σου καὶ φέρνω στὸ νού μου τὴ Γοργόνα ποὺ σταματάει τὰ ἑλληνικὰ τὰ καράβια καὶ ρωτάει τοὺς νάφτες·

— Ζεῖ ὁ Βασιλιᾶς ὁ Ἀλέξαντρος ;

Γιατὶ καὶ σὺ θέλεις νὰ ξέρεις ἂν ἔχω πάντα μέσα μου τὴν πίστη ποὺ σώζει.

Γιατὶ μὲ θέλεις θρῆσκο ἐσὺ στὴ Ζωὴ καὶ στὴν Ἀγάπη, καὶ γι' ἀφτὸ μὲ ραντίζεις μὲ τὸ ἁγίασμα τῆς γλύκας σου καὶ μὲ τῆς ἁγιοσύνης σου τοὺς κρίνους.

Καὶ σοῦ λέω ἐγώ·

— Ζεῖ ὁ Βασιλιᾶς ὁ Ἀλέξαντρος.

Ν.

Εἶναι κάτι γυναῖκες γύρω μου, κάτι γυναῖκες μὲ ζητιάνικα μάτια.

Ἡ φωνή τους εἶναι ψέφτικη, καὶ τὰ χείλια τους τρέμουνε ὅταν κάνουνε πὼς γελοῦνε.

Κ.ταλαβαίνω πὼς δὲν ἔχουνε ἀληθινὰ καμιὰν ὑπόληψη στὸ μαγνήτη τῆς ματιᾶς τους.

Δὲν εἶναι καθρέφτης τοῦ ἑαφτοῦ των τὸ πρόσωπό τους.

Κ' εἶναι κακοφιλημένες γυναῖκες ἀφτές.

Δὲν μπορῶ νὰ μοιράσω τίποτα μαζί τους.

Γιατὶ πολὺ σὲ ἀγάπησα.

Πολὺ γλυκὰ φιληθήκαμε οἱ δυό μας.

Ἤθελα νὰ μὴν τὰ εἴχανε οἱ γυναῖκες ἀφτὲς τὰ ζητιάνικα τὰ μάτια, γιατὶ θὰ μποροῦσα τότες νὰ τὶς λυπηθῶ.

Καὶ εἶναι τόσο κακοφιλημένες καὶ ἀσυμπάθιστες, ποὺ δὲ θέλω νὰ τὶς κάμω νὰ κλάψουνε.

Δὲ θέλω νὰ τὶς πικράνω.

Δὲ θέλω νὰ τὶς πονέσω.

Δὲν τὶς θέλω γύρω μου.

Ξ.

Δὲν μπορῶ νὰ κρύψω πὼς τὸ κορμί σου ἀγάπησα πρῶτ' ἀπ' ὅλα.

Τὸ εἶδα ὀρθό.

Ἀνέβαινε σὰ δέηση.

Καὶ εἴτανε ἡ κίνησή του τόσο ἑλκυστικὴ—ὠσαννὰ—πρὸς τἀπάνω, κ' εἴτανε τόσο λιγωμένα γύρω σου ὅλα, κ' εἴτανε τόσο χλιαρὸς καὶ ἀρωματισμένος ὁ ἀέρας σου, ποὺ μὲ πῆρες μαζί σου.

Γι' ἀφτὸ μὲ πίστη διαλαλῶ πὼς τὸ κορμί σου ἀγάπησα πρῶτ' ἀπ' ὅλα.

Γι' ἀφτό, κι ὅταν περνάει ἀπὸ τὸ πρόσωπό μου ἡ χαρά, κι ὅταν κατεβαίνει ἀπὸ τὰ μάτια μου ἡ θλίψη, ἀναζητάω τὸ κορμί σου.

Καὶ θέλω νὰ γλιστρήσω ἀπάνω σου καὶ νὰ κυματίσεις ὁλάκερη στήν ὁρμή μου καὶ νὰ φύγουμε κ' οἱ δυό μας μὲ τὸν ἀέρα σου.

Ὡσαννά...

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ

Ἑτοιμάζομεν τὸ

«ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟΝ 1912 - 1913»

τὸ ὁποῖον θὰ λάβουν οἱ συνδρομηταί μας ἀντὶ ἑνὸς τακτικοῦ τεύχους, καθὼς καὶ οἱ τώρα ἐγγραφόμενοι.

Τὸ «ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟΝ» θὰ τυπωθῇ εἰς πολυτελέστατον χαρτί, μὲ τριχρώμους εἰκόνας καὶ χρωματιστὰς φωτοτυπίας ἐκτὸς τοῦ κειμένου, καὶ ἄλλας μικροτέρας τῶν ζωγράφων Θαλείας Φλωρᾶ-Καραβία, Ν. Φερεκείδη, Π. Ρούμπου, Γ. Ροϊλοῦ, Β. Χατζῆ, Θ. Θωμοπούλου, Ε. Ἰωαννίδη, κ. λ. π.

Ὅλη ἡ ὕλη καὶ αἱ εἰκόνες ἀνέκδοτα

Συνεργάται : Παῦλος Νιρβάνας, Ἠλ. Π. Βουτιερίδης, Μ. Μαλακάσης, Γρ. Ξενόπουλος, Ζ. Λ. Παπαντωνίου, Δ. Καλλίμαχος, Μάρκος Αὐγέρης, Α. Ἀρβανιτόπουλος, Δημ. Βουτυρᾶς, Γ. Βεντήρης, Θ. Ροδᾶς, Κίμων Μιχαηλίδης.

Σελίδες 60, σχῆμα μεγάλο 32X24

Τίποτε δὲν θὰ φειδωλευθῶμεν διὰ νὰ εἶναι τὸ «ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟΝ» ἀντάξιον τῶν μεγάλων γεγονότων.

Τιμὴ δρ. 6—Ἐξωτερικοῦ φρ. 6.50

Οἱ ἐγγραφόμενοι καὶ προαποστέλλοντες ***ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ γραφεῖα μας*** δρ. 5. (τοῦ ἐξωτερικοῦ φρ. 5.50) θὰ λάβουν τὸ «ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟΝ» ἐγκαίρως ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν.

«ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ»
Εἰκονογραφημένον Περιοδικὸν
ἱδρυθὲν τὸ 1900
ἐγγραφὴ ἐτησία δρ. 16-φρ. 20
Ἀθῆναι Ὁδὸς Ἀριστοτέλους 35

Ὁ Διευθυντὴς
Κίμων Μιχαηλίδης